

ПЛАНЕТА КРИЖАНИХ ВАРВАРІВ

РУБІ ДІКСОН

6.1

Ура!
ЦЕ МАЛЮК-ПРИБУЛЕЦЬ!
ВЕСЕЛІ ІСТОРІЇ З ІНШОЇ ПЛАНЕТИ

BOOKS_UA

НАРОДИТИ ДИТИНУ ВАРВАРУ

Ця книга призначена тільки для попереднього ознайомлення! Просимо вас видалити цей файл із жорсткого диска після прочитання. Дякую.

Автор: Рубі Діксон

Назва: «Народити дитину Варвару»

Серія книг. «Варвари крижаної планети». Книга 6.1

Переклад: Каріна Б

Обкладинка: Ліда

Перекладено для групи: https://t.me/books_ukrainsk

18+

(у книжці присутня нецензурна лексика та сцени сексуального характеру)
Будь-яке копіювання без посилання на перекладача і групу ЗАБОРОНЕНО!
Будь ласка, поважайте чужу працю!

Зміст

Народження дитини варвара

МЕГАН

КАШОЛ

МЕГАН

КАШОЛ

МЕГАН

КАШОЛ

МЕГАН

НАРОДЖЕННЯ ДИТИНИ ВАРВАРА

Меган готова народити, але вона не готова відпустити свого партнера. Коли Кашолу доводиться йти на полювання, щоб прогодувати плем'я, вони розлучаються вперше з часів Резонансу. Все б нічого, якби не дитина, яка ось-ось має з'явитися на світ, та не шторм, що назріває...

Це коротке оповідання, дія якого відбувається у світі - Варварів з крижаної планети. Воно не є самостійним і має читатися після - Пара варвара. Це невеличка цукерка для тих, хто не може насититися великими блакитними прибульцями! Приємного читання!

1
МЕГАН

Чан з чаєм над спільним вогнищем готов, тож я нахиляюся з улюбленою кістяною чашкою в руці, щоб занурити її в нього. Джозі миттєво схоплюється на ноги.

- Хочеш, щоб я відкрила, Меган?

- Я в порядку, - кажу я і розставляю ноги трохи ширше, щоб утриматись і не впасти животом у вогнище. Я на мільярдному місяці вагітності - невелике перебільшення - і незграбна, але я все ще можу сама налити собі чаю.

- Можеш взяти мою, Джозі, - каже Нора, коли я занурюю свою чашку і шкандибаю назад на своє місце. - Я зараз трохи зайнята.

Джозі хихикає від такої недовомовленості і бере чашку Нори з плаского каменя неподалік, де вона вже чекає на неї. Нора дуже зайнята; Анна та Ельза вимагають немовлят, і зараз вона годує одного з них, а іншого притискає до себе на колінах. Бідолашна Нора. Вона прокидається зі мною і Джозі - ранніми пташками племені - ще до світанку через немовлят. Не те, щоб вона виглядала нещасною. На її обличчі задоволена, але сонна посмішка, коли Ельза годує, а Анна розмахує руками. Я не звинувачую Нору в тому, що вона щаслива - її двійнята милі, як гудзики.

Мій шлунок бурчить, і я вирішую трохи підсолодити чай. Джозі ставить чашку Нори і наповнює свою, потім сідає навпроти мене і стискає її в руках, дмухаючи на поверхню, щоб охолодити. Я? Я піднімаю свою сумку і виймаю пакетик *граку*, солодкого запеченого насіння зі смаком ірисок, які є такими смачними ласощами. Я розчавлюю їх у руці і додаю до гарячого чаю, бо чай тут, на крижаній планеті, досить гіркий.

А потім, оскільки я до біса вагітна, я додаю до суміші трохи *ка*, ультрагострого, гострого м'ясо-жирово-насінневого раціону, і роблю ковток у свою чашку.

Нора видає блювотний звук.

- Ти ж не збираєшся це пити?

- Це трохи схоже на вівсянку з халапеньйо з карамеллю, коли чай вбереться, - кажу я їй, дивлячись на свою чашку. - З'їла три чашки вчора.

- Це звучить жахливо.

Джозі просто зачаровано дивиться на мене.

- Як ти думаєш, скільки часу пройде, перш ніж я почну мріяти про вагітність?

- У мене не було, - каже Нора, обережно відтягуючи Ельзу від лівих грудей, а потім перекладаючи її на інший бік. - У тебе теж може не бути.

- О, Боже, сподіваюся, що так, - зітхає Джозі, а потім робить ковток чаю. - Я хочу відчувати все, що може запропонувати вагітність.

Я відставляю чашку, бо мій сніданок ще не застиг, і витягаю ноги. Мій улюблений стілець - супер-набита шкіряна подушка - не забезпечує достатньої підтримки спини, а вона мені останнім часом дуже потрібна. Я прикладаю руки до попереку і розтираю там біль.

- Не поспішай, Джо, - кажу я їй. - Ти будеш вагітною чотирнадцять чи п'ятнадцять місяців, тож матимеш достатньо часу, щоб відчувати все це.

Я намагаюся не бути зацикленою на речах. Джозі схвилювана. Вона хотіла дітей цілу вічність і один день, і нарешті знайшла спільну мову зі своєю половинкою. Вона вже близько місяця, і їй все подобається - ранкова нудота, здуття живота, розпухлі щиколотки, все, що завгодно.

Я? Я вагітна вже чотирнадцять місяців, і я дуже, дуже готова до пологів.

Я дивлюся на передню частину печери, біля будинку Вектала і Джорджі. Мій товариш, Кашол, зник там, щоб поговорити про щось зі своїм вождем, незважаючи на надранню годину. Він пробув там близько двадцяти хвилин, досить довго, щоб Джозі розпалила багаття, поставила чай, а я помітила, що він все ще розмовляє з вождем.

Я хвилююся. Не знаю чому, але нервую. Вектал - чудовий хлопець, а Джорджі - кохана, але мені залишився місяць до пологів, і найменше мені хочеться, щоб хтось доручив моїй парі якийсь - особливий- проект, який виведе його з печер. У мене закрадається підозра, що так воно і є. Хейден - благослови його похмуре, похмуре серце - прокоментував днями, що всі мисливці ходять на довгі, тривалі полювання, окрім моєї пари. І він не помилився.

Я маю на увазі, у мене є недоліки. І найбільший з них? Я до біса причеплива. Я це визнаю. Це не означає, що я змінююся, але я це усвідомлюю. Але мені все ще цікаво, чи не дійшов коментар Хейдена до вождя, і саме тому моєї пари так довго не було. Немов погоджуючись, дитина в моєму животі сильно штовхається, і в наступну секунду мій шлунок бурчить. Гаразд, гаразд. Я знаю, коли комусь треба перекусити.

Востаннє озирнувшись на печеру вождя, я беру свій «чай», дмухаю на нього, а потім висипаю маслянистий осад до рота. Різні смаки вражають мене одночасно - смак васабі, схожий на смак *ка*, потім солодка карамель *граку*, а потім терпка гіркота чаю. Небеса. Тут навіть є нотки м'яса і жиру. Ням-ням.

Нора знову видає блювотний звук. Джозі просто хихикає.

- Зачекай, поки тобі не захочеться арахісового масла та солоних огірків, - кажу я Джозі, роблячи ще один ковток.

- І тоді ти згадаєш, що на крижаній планеті немає ні того, ні іншого. Тоді ка-граку-суп буде виглядати дуже смачно.

- Поки що ні, - різко відповідає Нора. Вона відриває Ельзу від грудей і починає гладити дитину по спині, а Анна ворухиться у неї на колінах.

Джозі одразу ж простягає руки. - Можна мені потримати одну?

- Звісно. Нора вагається, намагаючись вирішити, яку дитину віддати, з повними руками. За мить вона віддає Ельзу.

Джозі притискає дитину до себе, на її обличчі вираз блаженства. Вона так рада бути вагітною, і я щаслива за неї. Я знаю, що вона довгий час була самотньою. Я знову розтираю рукою спину, що болить. Якийсь час я майже відчувала провину за те, що резонувала з моїм милим Кашолем... майже. За винятком того, що я не віддам його ні за що. Джозі мені як молодша сестра, і я ненавидів залишати її, але коли мова йде про моєї пари? Ставки зроблені.

Він мій і тільки мій, і я не віддам його ні за що.

Джозі знову починає говорити, а я роблю ще один ковток чайного супу і дивлюся на печеру вождя. Мій друг все ще там? У мене виникає спокуса встати і втрутитися в розмову, але... останнім часом встати стає важкувато. Я неуважно потираю живіт рукою і п'ю ще чаю, поки Джозі базикає з Норою.

Я перехилию горнятко, щоб допити недопите, коли мені в очі кидаються знайомі плечі та довге темне волосся. Боже, моя пара розкішна. Мені до біса пощастило. Коли ми прибули на крижану планету, я не розуміла, як можна закохатися в інопланетянина, але в ту мить, коли я резонувала з Кашолом? Все стало на свої місця. У моєму мозку ніби увімкнувся перемикач, і замість того, щоб злякатися рогів і хвостів, я зрозуміла, наскільки граціозним було його велике блакитне тіло. Я дізналася, що немає нічого прекраснішого за криву посмішку на устах моєї пари, коли він мене смішить. Я дізнався, що його волосся завжди трохи скуйовджене, тому що він занадто зосереджений на інших речах - як і я - щоб піклуватися про те, що коси, які закривають його обличчя, не рівні. Я зрозуміла, що він, можливо, не найпривабливіший фізично серед прибульців на папері, але для мене? Він - досконалість. Його великий ніс, довге обличчя і дурнувата посмішка? Я люблю все це, тому що це він.

Я ставлю чашку і намагаюся підвестися на ноги, щоб привітатися з ним, але він опиняється поруч, перш ніж я встигаю навіть наполовину піднятися зі свого місця. Він бере мої руки в свої і допомагає мені випростатися.

- Тебе довго не було.

Він ігнорує мій роздратований тон і притискає поцілунок до моєї щоки.

- Мій вождь мав багато чого мені сказати.

Я озираюся на печеру, щоб подивитися, чи не прямують сюди Джорджі або Вектал. Коли вони не з'являються, я повертаюся до Кашола.

- Про що вони тебе пиляли?

Він хихикає від мого вибору слів і прибирає пасмо волосся з моєї щоки.

- Поговоримо про це пізніше. Хочеш скупатися? Вода буде корисною для твоєї спини.

Я примружую очі, бо відчуваю зміну теми розмови. Він намагається відволікти мене, або не хоче обговорювати це в присутності інших. Я знову розтираю поперек.

- Мабуть, так.

- Ходімо, - каже він, обережно підводячи мене до басейну в центрі печери. - У мене є свіжі мильні ягоди і твій улюблений гребінець.

А оскільки миття голови моєю парою - одна з моїх найулюбленіших речей у світі, я не метушуся, хоча й не можу позбутися відчуття, що зараз станеться щось погане. Кашол, як завжди, уважний, коли допомагає мені стягнути з себе кілька шарів одягу, і його руки сильні, коли він допомагає мені зайти у воду. Він роздягається і залазить поруч зі мною, а потім притискає мене до себе. Він сідає на один з маленьких виступів під поверхнею води, і я кладу руки йому на стегна, а його пальці розпускають мою корону з кіс.

Я розслабляюся, притулившись до нього, з заплющеними очима. Тепло гарячого джерела дивовижно відчувається на моїй попереку, а важка вага дитини, що тисне на мене спереду, не відчувається у воді. Я готова народити, але в мене ще є щонайменше кілька тижнів. Моя дитина не опустилася, а Майлак - цілителька племені - здається, думає, що я буду носити її до останнього моменту. А це відстій. Дев'ять місяців - довгий термін для вагітності, і це нормальна людська вагітність. Тому що я завагітніла від прибульця? У мене п'ятнадцять місяців вагітності (плюс-мінус деякі відхилення), які здаються вічністю. Хоча, гадаю, могло бути й гірше - Мейлак вагітна відтоді, як ми прилетіли сюди майже два роки тому, і їй залишилося ще близько року.

Кашол закінчує розплітати мої коси і легенько торкається моєї руки. Це мій сигнал занурити голову, і я роблю це, тримаючись за його ногу. Коли я виринаю, то знову притискаюся до нього, і солодкий аромат мильнянок наповнює мій ніс, коли він розчавлює їх на пасту, а потім починає втирати її в моє волосся. Я розслаблена і почуваюся чудово, притулившись до нього.

Звук дитячого плачу змушує мене розплющити очі й озирнутися. Джозі незграбно передає Ельзу назад Норі, і поки я дивлюся, до неї підходить приятель Джозі, Хейден, і ласкаво обіймає Джозі. Дивно це бачити, зважаючи на те, що Хейден - доволі відлюдкуватий, похмурий тип, але Джозі тане біля нього, і я рада за неї.

Однак, побачивши Хейдена, я згадую його коментарі, і торкаюся коліна Кашола.

- То про що з тобою говорив Вектал?

Його довгі пальці масажують мою шкіру голови.

- Ми можемо поговорити про це пізніше, моя люба пара. Це не важливо.

Ага. Якби це не було важливим, він би вже сказав мені про це. Я занурююсь у воду і примружую очі на нього.

- Ти міг би розповісти мені зараз, поки в печері немає людей, щоб я могла розповісти про свій напад якомога меншій кількості людей.

Він дарує мені одну зі своїх несамовито розкішних кривих посмішок, а потім обводить поглядом печеру. Тут лише Нора з малюками, Джозі та її пара, а останнім часом, коли Джозі та Хейден бувають разом, вони забувають про всіх інших. Я бачу, як вони йдуть, можливо, щоб повернутися до своєї печери і «відновити зв'язок». Люди часто так роблять під час першої хвили резонансу. Я знаю це з власного досвіду.

Кашол проводить кінчиками пальців по моєму лобі, витираючи пінистий сік. Його усмішка трохи тьмяніє.

- Вектал просто хвилюється.

Внизу живота утворюється вузол.

- Про що?

- Жорстокий сезон. Його пальці проводять по моїй шкірі, не стільки прибираючи, скільки просто торкаючись мене. - Наші сховища майже порожні. Ми всі повинні наполегливо працювати, щоб поповнити їх, щоб ніхто не голодував у холодні місяці, коли важко покинути печери. Він торкається моєї щоки. - Цього разу буде набагато більше ротів, які треба годувати.

- Вектал хоче, щоб ти вийшов на полювання, чи не так? Мій голос рівний. Одна лише думка про те, що Кашол залишає мене на кілька днів, а то й тижнів, наповнює мене жахом. Інші мисливці регулярно відлучаються на кілька днів, і це нормально. Це необхідне зло, і коли вони повертаються, їхні товариші завжди раді знову їх вітати. Вони возз'єднуються на кілька днів, полюють біля печер, щоб трохи побути зі своїми сім'ями, а потім неминуче знову виходять на стежки, тому що всі залежать від них у харчуванні. Це факт життя на крижаній планеті.

За винятком... моєї пари.

Відтоді, як ми резонували один з одним, Кашол не виходив на вулицю. З ним все гаразд. Він не поранений, не хворий, не слабкий. Він полює на дрібну дичину біля печер і складає мені компанію. Я навіть ходила з ним на полювання, ще до того, як мій живіт виріс до жахливих розмірів.

Я визнаю, що я причеплива і трохи занадто потребую, щоб бути нормальною. Мені теж все одно. З моєю парою поруч? Я щаслива. Нехай Хейден скаже, що хоче.

Але невеликий кивок Кашола встромляє крижаний кинджал прямо мені в нутро.

Я обхоплюю руками його литку, притискаюся до нього.

- Я не хочу, щоб ти йшов.

Знову посміхається.

- Я ще не йду. Ще є час. Але незабаром мені доведеться вийти. Як я вже казав, від нас багато що залежить, а ротів, які треба годувати, стає все більше.

Це слова Вектала, і мені байдуже, наскільки вони практичні. Я кусаю губу.

- Я не хочу, щоб ти йшов, - повторюю я, і мене охоплює паніка. - Я так близька до того, щоб народити дитину.

Очі Кашола розширюються, і він підтягує мене до себе на коліна у воді, його рука блукає по моєму величезному животу. - Мій син прибуває? Він упав? Це слово він підхопив з розмови вагітних, якою розмовляють усі вагітні.

Хвилювання на його обличчі лише поглиблює мою депресію. - Ні, він все ще на тому ж місці, де й був. Я кладу свою руку на велику трипалу руку Кашола.

- Боюся, ще кілька тижнів.

Він розтирає мій живіт, а потім притискає поцілунок до мого носа. - Тоді я мушу піти і відпрацювати свою частину.

- Я не хочу, щоб ти йшов!

- Я повернуся вчасно, коли Меголь посміхнеться на світ, - каже він з пустотливою посмішкою на обличчі.

Я стогну. Я люблю цього чоловіка, але він жахливий з іменами.

- Ми не назвемо дитину Меголь. Я ж тобі казала. Воно змушує мене думати про Голлума.

- Це гарне ім'я, - дорікає він мені, але в його голосі звучить забава. - Дуже сильне і хоробре.

Я лише хихикаю. - Цього не буде.

- Тоді, значить, буде хмелі-сунелі. Ми вирішили. Це найприємніше ім'я для сина.

Хоча я чула цей жарт сотні разів за останні дванадцять-чотирнадцять місяців, він ніколи не перестає бути смішним. Я хихикаю і хитаю головою.

- Зовсім ні. У нашої дитини буде гарне ім'я. І це може бути дівчинка.

- Це хлопчик, - наполягає він. - Сильний, з могутнім списом, як його батько.

І він ворушить на мене своїм жорстким, гребінчастим лобом в іншому людському жесті, якого він навчився, і я знаю, що він говорить не про зброю, а про списи. І від цього я сміюся ще дужче.

Коли я занурюю голову, щоб сполоснути її, я вже навіть не засмучена. Ось чому Кашол так добре допомагає мені - він змушує мене на деякий час забути про всі жахливі речі в житті.

Мех-Ган не щаслива. Вона плаче, навіть коли я роблю все можливе, щоб вона посміхалася. За її очима стоїть тривога, і я не хочу нічого більше, ніж забрати її у неї.

Натомість я відволікаю її. Я дражню її щодо назв для нашого комплекту. Я тримаю кістяні кільця, які вона використовує для плетіння шкіряних смужок, і нескінченно розмовляю з нею, поки вона працює. Я підкуповую її солодкими коржиками з коренеплодів зі - Стай-сі- Пашова і приношу їх Мех-ган, щоб побачити її посмішку. Вона посміхається мені, але швидко зникає.

Вона хвилюється. Я це знаю. Вона вже розповідала мені про своє минуле - про те, що у неї була пара для задоволення «хлопець-друг», як вона це називає, - який її покинув. Потім вона була вагітна, коли її забрали дивні істоти, які привезли її сюди. Вони забрали його у неї.

Вона боїться, що якщо полюбить занадто сильно, то її знову заберуть.

Я розумію це; я втратив свого батька через хворобу кхуї багато років тому. Я знаю тягар горя, і тому, хоча слухання про пару життя і комплект, яких вона втратила, сповнюють мене нещасною заздрістю, я розумію, як вони впливають на неї.

Найбільше я хочу, щоб вона знову посміхалася.

Мех-ган цілими днями напружено працює над килимками зі шкіряних ремінців, які вона виготовляє. Вони подобаються й іншим самкам, тому вона працює над кількома килимками одночасно. Ми їмо тушковане м'ясо, яке приготувала Ліз, бо Мех-ган швидко втомлюється, а я не виходив з печери полювати на вечерю. Не сьогодні. Незабаром я піду звідси. Сьогодні буде день, коли я буду любити свою пару і обговорювати її страхи.

Коли вона бере в руки ще один з напівзакінчених шкіряних килимків і починає працювати над ним, я вириваю його з її рук.

- Ти втомилася. Йди лягай у хутро.

Мех-ган потирає обличчя. - Я пообіцяла Клер, що теж зроблю їй килимок, і...

- Завтра, - кажу я їй і вириваю його з її рук, коли вона знову тягнеться до нього. - Завжди є ще один день для роботи.

Вона повільно киває, а потім принохується. Її рука проводить по блідій щоці, а губи тремтять.

Моє серце наче розбивається в грудях. - Мій резонанс, - бурмочу я, підхоплюючи її маленьку фігурку на руки і притискаючи до себе. - Це просто килимок.

Її сльози перетворюються на приглушене хихотіння, і вона б'є мене по руці. - Ти знаєш, чому я плачу, дурню.

Я витираю сльози з її обличчя і роблю все можливе, щоб вона знову посміхнулася. - Бовдур - це чудова назва для нашого комплекту. Дуже велична.

- Боже мій, - каже вона і хитає головою на моїх грудях. - Навіть не починай, божевільний прибулець, - Мех-ган сопе. - А я плачу, бо ти мене покинеш.

- Я мушу це зробити, - лагідно кажу я. - Ти і наш маленький Гуф повинні бути нагодовані, коли сніги стануть лютими. Зараз стоїть гарна погода, але Вектал і мисливці вже хвилюються. Я поділяю їхні тривоги, їжу менше, коли їжу передають по черзі. Мех-гану дістається найбільша порція, а я доїдаю недоїдки. Нічого не поробиш: плем'я має бути ситим, і я, як сильний самець, маю внести свою лепту.

Вона киває, але сумний вираз на її обличчі не зникає.

Я торкаюся її підборіддя і піднімаю її маленьке, дивне людське обличчя вгору, щоб вона могла подивитися мені в очі.

- Мій резонансе, ти знаєш, що я б залишився поруч з тобою і розтирав б твої ноги цілий день, якби ти цього захотіла. Але я б хотів, щоб у тебе була їжа, коли погода зміниться. А вона зміниться. Вже цей сезон холодніший за минулий. Сніги цього разу будуть глибші, і ми повинні бути готові.

- Я знаю, що поведжуся безглуздо. Просто... коли ти тут, поруч зі мною, мій світ є цілісним. Якщо ти підеш, я почуватимусь загубленою і самотньою. Ненавиджу це почуття. Вона торкається свого живота. - А що, якщо дитина - комплект - з'явиться раніше?

Я стаю на коліна і кладу руки їй на живіт. - Гуф, синку, ти повинен залишатися на місці, поки я не повернуся.

Вона хихикає, а потім робить ще один маленький нюх. - Я знаю, що тобі треба йти.

- Так.

- Коли? Як довго? - Її руки знову гладять живіт, і ясно, що вона хвилюється, що наш комплект залишиться у неї, поки мене не буде. Я висловив те саме занепокоєння Векталу. Мех-ган ось-ось має народити. Ще не зовсім, але дуже скоро. Я хочу бути тут, щоб привітати свого сина з появою на світ.

Але звучить впевнено.

- Недовго. Кілька днів, може, дві жмені. Чим довше мене не буде, тим більше м'яса я зможу принести додому. Я не можу очікувати, що хтось нагодує мою сім'ю, не тоді, коли це може бути їжа з рота їхніх товаришів. - Це те, що необхідно зробити.

Вона швидко кліпає, намагаючись бути хороброю. - Я просто... що я буду робити, поки тебе не буде?

Я цілую округлу припухлість її живота. - Ти, звичайно, будеш думати про мене.

Вона делікатно пирхає.

Я знаю, що маю рацію, хоч і дражню її. Моя Мех-ган сумує, якщо надовго залишається наодинці зі своїми думками. А зараз вона дуже обтяжена дитиною, нещасна і буде сумувати за мною. Я не можу витримати думки про те, що вона сумує цілими днями.

Треба буде придумати, чим її відволікти, поки мене не буде. А поки що...

Я притискаю ще один поцілунок до її живота.

- Ти прекрасна, мій резонанс.

Мех-ган зітхає, звук м'який і жіночний. Її пальці легенько проводять по моїй щоці та носі, обводючи моє обличчя.

- Я роздута і вагітна.

- Ти прекрасна і красива, - виправляю я. Я притискаю ще один поцілунок до її живота і, оскільки вона вкрита хутром та шкірою, розстібаю шнурки, що спускаються спереду донизу на її туніці. Я хочу відчутти смак її шкіри, вдихнути її запах. Я хочу заритися обличчям у її піхву і лизати її, поки вона не вигукне моє ім'я.

- Що ти робиш? - запитує вона, навіть коли її руки ніжно відкидають волосся з мого обличчя.

- Я покажу своїй парі, яка вона гарна, за допомогою мого рота і мого члена. Я розстібаю її туніку, відкриваючи її живіт, великий, як мій син.

- Ти маєш на увазі, що будеш мене відволікати, - дражниться вона. Її великий палець ковзає по моїй нижній губі.

- Так, - я посміхаюся до неї. - Скажи мені, що ти не хочеш відволікатися, і я зупинюся.

- Я цього не казала, - посмішка повертається на її миле обличчя, і вона потискає плечима з кітеля. - Підніміть шкіру конфіденційності.

Я схоплююся на ноги і прямую до входу в нашу маленьку печеру, штовхаючи ширму перед входом. З піднятою ширмою нас ніхто не потурбує. На мить у мене виникає спокуса залишити шкіру піднятою на кілька днів, щоб просто побути наодинці з моєю подругою. Вона не хоче, щоб я йшов, а я не хочу залишати її. Але я повинен полювати, не тільки заради її безпеки, але й заради безпеки племені. Це мій обов'язок. Я штовхаю шкіру на місце, а потім повертаюся, щоб побачити, як моя подруга виходить з-під своєї довгої спідниці. Її тіло оголене, за винятком пари хутряних чобіт, і вона прекрасна. Її бліді груди набубнявіли, готуючись до нашого комплекту, живіт округлився. Решта її тіла також стала більш округлою, і я не можу втриматися, щоб не доторкнутися до неї. Мені подобаються пишні набряки її тіла і те, що вона відчуває, коли я притискаю її до себе. Це нагадує мені, що моя

подруга була худа і недогодована, коли прибула сюди. Я маю зробити все, що в моїх силах, щоб вона більше ніколи не була запалою.

Я притискаю Мех-ган до себе і цілую її оголену шкіру. Її плече м'яке, а шия - тепла, приємна запашна виїмка. Вона мовчить, коли я торкаюся її, хоча й нахиляється до моїх рук. Я добре знаю свою пару; її розум сповнений шуму і невеселих думок. Мені треба придумати, як відволікти її, поки мене не буде, щоб вона не сумувала і не розгубилася. А поки що я можу витирати її сльози поцілунками. Я стаю на коліна біля неї і знову цілую її округлий живіт, потім пересуваюся на бік, проводячи губами по її стегну. Моя рука ковзає по її повних сідницях, так дивно оголених без хвоста. Я знаходжу це еротичним і не можу втриматися, щоб не провести пальцями по шву на її сідницях.

Вона стогне і впирається руками в стіну печери. Через те, що її живіт дуже важкий, ми спаровуємося в одних і тих же позах знову і знову - і її улюблена - впиратися руками в стіну і нахилитися вперед. Мені це теж подобається, оскільки я можу легко задовольняти свою пару, стоячи на колінах. Мій хвіст клацає і обертається навколо однієї з її щиколоток, коли я розсовую її ноги ще далі, а потім ховаю своє обличчя в її плоть, шукаючи її тепла.

Її тихий крик торкається моїх вух в ту мить, коли мій язик ковзає по отвору її піхви. Я занурююся в її тепло, насолоджуючись її смаком. Я сумуватиму за цим, коли я піду на полювання, сумуватиму за її м'яким тілом, за її запахом, за її посмішками, за всім. Вона зсувається і притискається стегнами до мого рота, мовчазна вимога більшого. Я даю їй це жадібно, працюючи язиком в ній знову і знову, штовхаючи ним так само, як і своїм членом.

Вона стогне, а її пальці дістаються до третього соска між складками, дратують його. Я жадібний - я хочу всю її для себе. Тому я відсуваю її руку вбік і працюю над її соском, і я відчуваю, як її тіло здригається у відповідь. Її дихання стає коротким, різким, і вона знову притискається стегнами до мого рота, потребуючи більшого. Її волога заливає мій язик, і я стогну. Мій член болить від шаленої потреби в ній.

Я лижу її ще якусь мить, поки вона не починає тремтіти. Тоді я підхоплююся на ноги і спускаю штани, звільняючи свій член і шпору. Я кладу руку на її стегна і проникаю всередину, занурюючись у її тепло. Вона кричить, коли я встромляю в неї, звиваючись. Моя шпора вдавлюється в складку її сідниць, і я стискаю одну з них, змушуючи себе не рухатися. Мех-ган завжди здригається, коли я вводжу її вперше, і я чекаю, поки тіло моєї пари заспокоїться, перш ніж вводити знову. Я беру її тіло повільними, легкими рухами, уважно спостерігаючи за нею, щоб переконатися, що її звуки - це звуки задоволення, а не дискомфорту. Коли вона стогне надто довго, я просуваюся глибше, не звертаючи уваги на її писк, коли шпора знову стає на місце, і простягаюся перед нею, щоб подразнити її третій сосок.

Мех-ган кінчає, здригаючись усім тілом, притискаючись до мене. Її піхва міцно стискається навколо мого члена, і я кусаю її за плече, входячи в неї швидкими, неглибокими рухами. За мить мій мішок стискається, а потім мене заливає вивільнення, насолода настільки сильна, що мій хвіст міцно стискається навколо її щиколотки, ніби я можу затримати її з собою назавжди.

Вона притискається до мене, щосили перебираючи руками по моєму тілу, а я пещу її горло і вкущене плече, коли вириваюся на волю. Спарювання з такою вагітною - це вже не нескінченні пестоші та дослідження тіл. Це радше розчухування сверблячки та насолода відчуттями іншого. Коли народиться наша двійня, я знову буду тішити її годинами безперервно. А поки що мені приємно, коли вона кінчає швидко і сильно. Я дістаю з кошика м'яку шкіряну ганчірку, змочую її невеликою кількістю води, а потім повертаюся до своєї партнерки, щоб почистити її стегна.

- Я забула зняти черевики, - сонно бурмоче вона, коли я купаю її. - Вибач за це.

- Ти прекрасна в чоботях чи без них. Мені байдуже, в якому вигляді. Я не можу втриматися і притискаю ще один поцілунок до її випнутого живота.

Маленька посмішка на її обличчі зникає і з'являється сумний погляд.

- Вибач, якщо я створюю тобі труднощі. Я знаю, що ти мушиш полювати. Знаю, що нам потрібна їжа. Я просто... - вона облизує губи. - Боюся.

Моя бідна, мила пара. Вона так міцно тримається, бо боїться знову загубитися і залишитися на самоті.

- Ти повинна довіряти мені, Мех-ган. Я завжди повернуся до тебе.

- Я знаю, - шепоче вона. - Але знати це і вірити в це - дві різні речі.

Правда. Коли я закінчую мити її тіло і своє, ми залазимо на хутро нашого ліжка, і вона притуляється щокою до моїх грудей, поверх мого кхуї. Він пульсує від задоволення, і я гладжу її по спині.

Я маю придумати, чим зайняти свою пару, поки мене не буде, щоб вона не хвилювалася. Але... що?

Можливо, у когось із людей з'явиться ідея.

Я може зробити це. Я можу.
Я кілька разів моргаю, коли Кашол закидає на плечі свій рюкзак, а потім бере списа. Він проводить великим пальцем по вістрію списа, перевіряючи його гостроту. Я знаю, що він гострий як бритва - він працював над ним і трьома запасними наконечниками списів протягом останніх двох днів, а також точив свої ножі. Крім того, його перев'язка і повний рюкзак, на якому я наполягав, щоб він носив його, він повністю екіпірований.

І все ж я все ще хвилююся. Я все ще хвилююся, коли він бере мене за руку і веде до входу в печеру племені, щоб ми могли попрощатися. Джозі та Хейден теж стоять там, тримаючись за руки. Хейден і Кашол збираються йти в одному напрямку і розділяються трохи далі стежками. Мені не подобається, що Кашол буде сам, хоча він і клянеться, що це цілком нормально. Я знаю, що це нормально. Але це не означає, що я не панікую.

Здається, тільки я одна божеволію. Джозі повністю в паніці. Вона метушиться із зав'язками на жилеті Хейдена і тявкає йому на вухо, а він мовчки пожирає її очима.

- Йде сніг, - протестую я, коли ми наближаємося до входу. Жах стискає моє серце.

- Мій резонансе, ти тільки зараз зрозуміла, що тут іде сніг? Він нахиляється, нахиляється і третєся носом об мій ніс. - Ти будеш дуже розчарована, коли дізнаєшся, що сніг йде щодня, моє серце.

Я грайливо відштовхую його. Дурень. - У тебе є рукавиці?

- Вони мені не потрібні, - він підморгує мені. - Якщо мої пальці замерзнуть, я обхоплю ними свій член і...

- Ш-ш-ш!- Я простягаю руку і ляскаю долонею по його роті. - Кашол! Ти жахливий!

Він лиже мою долоню, а я верещу і вириваю її з його рота. Він жахливий, але я не можу перестати посміхатися.

- Мені не потрібні рукавиці, - каже він і притискає поцілунок до мого чола. - Погода досить тепла для са-кхуї.

Я дивлюся на сніг, що сильно падає, і зітхаю. Він не помиляється, але мені все одно це не подобається.

- І моя запальничка у тебе? - я торкаюся своєї шиї, тепер оголеної. Зазвичай усі люди носять одну з комп'ютерних деталей, привезених з Корабля Старійшин, тому що вони зроблені з якогось графіту, металу або чогось такого, що легко

іскрить, щоб розпалити вогонь. Однак я не планую залишати печеру, тож віддав йому свою.

Він залазить під плащ і показує мені намисто. - Воно тут.

Я повільно киваю. Я не можу придумати, про що ще його запитати. - У тебе є їжа? І питво? І...

Вільною рукою Кашол обхоплює моє обличчя.

- Зі мною все буде гаразд. А тепер давай, пожирай моє обличчя, як Джо-сі пожирає обличчя Хейдена.

Я озираюся і бачу, що Джозі обхопила руками набагато більшу фігуру Хейдена. Вона навіть зачепилася ногою за його стегна, і він підняв її в повітря, коли вони смокчуть обличчя. Це... досить вражаюче. Я заздрю, бо вона все ще маленька і легка, а я... ну, «неповоротка» - це, мабуть, найдобріше слово. Я погладжую свій величезний живіт. - Боюся, тобі доведеться задовольнитися більш спокійними обіймами та поцілунками. У мене тут невеличка перешкода.

Кашол посміхається і цілує мене, потім нахилиється і цілує мене в живіт. - Ти мусиш бути хорошим, Ганкасе, сину мій. Не приходь, поки я не повернуся додому.

- Це жахливе ім'я, - зауважую я. Господи, він жахливий у виборі імен, але я посміхаюся, коли чую його. Краще, ніж «Бовдур». - І це може бути дівчинка, пам'ятаєш?

- Це не так, - каже він, гладячи рукою мій живіт, сподіваючись вловити, як дитина востаннє штовхнеться. - Рокан каже, що це хлопчик, а Рокан ніколи не помиляється в таких речах.

Я скорчила гримасу. Мені здається, що це дівчина, але... Рокан має досить дивну здатність передбачати дрібниці. - До речі, про Рокана, що він каже про погоду?

Кашол знову схоплюється на ноги і знову мене цілує. - Він каже, що ти маєш поцілувати свою пару і відпустити його в дорогу.

Це... не найкраща відповідь. - Кашол? Що Рокан каже про погоду? Я б сама пішла шукати Рокана, але він вчора пішов з печери на прогулянку з однією з нових дівчат.

- Він каже, що піде сніг. Кашол знижує плечима. - Неважливо, чи буде мало снігу, чи багато, я все одно мушу полювати.

Я важко ковтаю. Це не дуже допомагає моєму занепокоєнню. - Як довго тебе не буде?

- Поки схованки на моєму шляху не заповняться. Це може зайняти дві руки днів, а може і менше.

- Твої руки чи мої? - запитую я, ворушаючи своїми чотирма пальцями. У нього тільки три і великий палець.

Він посміхається. - Хіба це має значення?

- Це важливо для мене!

Він відкладає списа вбік і кладе руки мені на плечі.

- Мех-ган, - каже він таким ніжним голосом, що в мене все стискається всередині. - Я повернуся, коли виконаю свою мисливську роботу. Це не означає, що я не сумуватиму за тобою. Це не означає, що я не буду думати про тебе і твою милу посмішку кожної миті. Це означає, що я забезпечуватиму тебе і нашого сина. І я повернуся вчасно, щоб побачити його народження, я обіцяю.

Гарячі сльози, які я намагалася стримати, виливаються потоком соплів і ридань. - Гаразд, - рידаю я йому. - Я кохаю тебе, Кашоле.

- Я кохаю тебе, мій резонанс. Він цілує мене в губи, хоча я, напевно, зараз не дуже симпатична. - І я повернуся.

Я киваю і намагаюся не чіплятися за нього, коли він відсторонюється від мене. Я махаю йому на прощання рукою, коли він знову піднімає списа і прямує геть, до нього приєднується Хейден. Мені коштує всіх зусиль не побігти за ним, кричачи, щоб він взяв мене з собою, але це було б не гідно і не практично.

Проте моє зле, жахливе серце радіє, коли я бачу, як Джозі сопе поруч зі мною. Принаймні, я не страждаю на самоті. Я обіймаю її за талію і незграбно обіймаю.

- Ходімо, давай вип'ємо чаю *ка-граку* і втопимо наші печалі.

Її маленькі ридання перериваються огидним сміхом.

ЛИШЕ коли я лягаю спати, я помічаю, що в ліжку, під ковдрою, лежить грудка. Він впивається мені в спину, і я незграбно витягую його.

Це... ну, я не зовсім впевнена, що це. Са-кхуї використовують кістку для більшості своїх повсякденних потреб, оскільки поблизу немає жодного гончарного магазину. Цей округлий диск міг би бути тарілкою або зачатком чогось іншого, якби не дивні прикраси на ньому. У центрі просвердлений отвір, через який протягнутий шкіряний шнур, і він розмальований дуже безладною на вигляд карлючкою. Це... майже як -«К»? Або М. Що змушує мене замислитися.

Я сідаю і вивчаю його. Я ніколи не бачила його раніше, але він лежить у моєму ліжку, тож він явно призначався мені. Почерк недбалий? Чи щось інше?

Розгублена, я витягую своє незграбне тіло з ліжка, закутуюся в тепле хутро і знову залажу в головну печеру.

Джорджі з дитиною на колінах, а Фарлі сидить поруч з нею. Вони шепочуться і обидві піднімають очі з винуватим виразом, коли я підходжу.

Так, бінго. Вони щось задумали. Я підняла дивну дискову штуку. - Що це в біса таке і чому воно було в моєму ліжку?

- Твоє ліжко? - Джорджі садовить Талі на коліно, її брови зближуються. - Що ти маєш на увазі?

- Ви були в моїй печері?

Фарлі хитає головою, а потім прикриває рот, щоб приховати сміх.

- Але знаєш, що це?

Вони обмінюються поглядами, і Джорджі починає посміхатися. - У мене є ідея.

Я починаю дратуватися. Я втомивлася, у мене все болить, моя пара пішов, і мені не хочеться грати в ігри.

- Ну що, вже?

- Цього я, чесно кажучи, не знаю, - каже Джорджі, тягнучись за диском. Я даю його їй, і вона вивчає його. - О, Боже. Її губи сіпаються. - Це дуже погано.

- Що відбувається? Я абсолютно спантеличений.

- Отже, після того, як Вектал і Кашол поговорили на днях, Кашол прийшов і поговорив зі мною. Він хвилювався, що покидає тебе.

Фарлі підводиться і пропонує мені своє місце, і я сідаю з важким стуком, зачарована тим, що розповідає мені Джорджі. - Через дитину?

Вона хитає головою і повертає мені кістяний диск.

- Через тебе, - лагідно каже вона. - Він боїться, що тобі буде важко, якщо його не стане.

Сльози колють мені повіки. - Він не помиляється. Його немає лише кілька годин, і... це важко. Я відчуваю порожнечу там, де зазвичай був мій сміхотливий, веселий партнер, і мені боляче.

- Я знаю. Це завжди важко, але необхідно. На її обличчі немає осуду. - Тож він запитав мене, що він може зробити, щоб ти не думала про нього. Щось, щоб ти відволіклася. Я запропонувала полювання за скарбами.

- Справді? - я знала, що останнім часом багато сплю, але щоб Кашол і Джорджі вигадали полювання на скарби, а я про це не здогадувався? Це якесь божевілля.

- Ну, насправді я пропонувала багато різних речей. Єдина ідея, яка йому сподобалася, - це пошук скарбів.

Я піднімаю диск. - То це частина цього?

Вона знизує плечима. - Чесно кажучи, я не знаю. Я розповіла йому концепцію - що залишилися підказки і стрілки, які вказують на скарб - і більше нічого про це не чула.

О, Боже мій. Це підказка? Намальована сумна закарлючка має бути стрілою? Я знову вивчаю об'єкт. Замість того, щоб бачити грубо зроблений предмет з п'яними написами, я бачу його таким, яким він є насправді - річ, яку з любов'ю виготовила моя пара, ймовірно, поки я спала. Він зробив його, не маючи багато часу для роботи над ним, і закарлючка, яка мала б бути стрілкою, ймовірно,

виглядає саме так, тому що са-кхуї не потребують стрілок чи символів, окрім як для прикраси.

Я нюхаю. Сильно. А потім починаю плакати.

- Це наймиліша річ у світі.

- Я знаю, - каже Джорджі. Вона махає пальцем перед обличчям Талі і посміхається, коли дитина тягнеться до нього. - Він турботливий, цей твій чоловік.

- Він найкращий. Я теж так думаю. Я вже думаю про те, як я можу показати йому, що ціную його турботу. Я збираюся приготувати його улюблену страву, коли він повернеться додому, і заварити його улюблені чайні листки. Можливо, я зроблю новий чохол для його наконечників списів. Його улюблений капюшон зносився, і я можу зробити йому новий, і... о, так багато речей. Раптом з'являється відчуття, що на все не вистачить часу.

- Ну? - запитує Джорджі, коли я занурююсь у роздуми.

- Ну... що? Дитина сильно штовхається, і я прикладаю руку до живота, на мить розгубившись.

Вона сміється. - А як же пошуки скарбів?

- О! - я опускаю погляд на диск, який міцно стискаю в руці. Він ніби сам по собі є призом. Але Кашол так багато думав про те, щоб зробити мене щасливою, і я хочу побачити, що він зробив. Напевно, я плакатиму, як божевільна, над кожною новою річчю, але це теж нормально.

Дивно, але знаючи, що він все це влаштував, я почуваюся менш самотньою. Ніби він тут, поруч зі мною, навіть коли це не так. Я відчуваю, як мене розпирає посмішка, і це перша справжня посмішка за весь день. Я уявляю, як Кашол схилився над цим потворним диском, наполегливо працюючи над ним і передчуваючи, як я вирушу в цю маленьку міні-пригоду, поки він буде на полюванні.

- Гадаю, мені краще почати шукати. Я піднімаю диск.

- Є ідеї, до чого це може мене привести?

- Дівчино, жодної зачіпки.

Я дивлюся на Фарлі, яка спокійно сидить поруч. - Мені обшукати твої баночки з фарбою?

Вона хихикає. - Він їх позичив, але вже все віддав. Вона хитає головою. - Ніякого намиста.

- О, це намисто? Я вивчаю його знову. Благослови Боже серце моєї пари, але воно якесь огидне.

- Я думала, що це блюдо для чашки або щось подібне.

Джорджі якось дивно на мене дивиться.

- З діркою в центрі?

- Що ще це може бути?

- Це питання дня. Я знову вивчаю його, коли Джозі приходить і сідає поруч з нами, з пригніченим виглядом на обличчі. - Взагалі-то, це нагадує мені пончики.

- Нагадує мені різак для піци, - підхоплює Джозі, поклавши підборіддя на долоні.

- Навіщо тобі різак для піци?

Різак для піци? Я торкаюся краю, а він затупився, але його можна легко зробити гострим. Цікаво. - Мій друг залишив мені завдання на пошук скарбів, - кажу я їй. І оскільки вона виглядає такою до біса сумною, я запитую:

- Хочеш допомогти мені шукати наступну підказку?

- Звісно.

СА-КХУЇ - народ, який не любить нічого марнувати. Роги, копита, хутро, висушені сечові міхури, що завгодно - все, що вбивають, можна використати. А оскільки використовуються навіть кістки, є багато місця для зберігання. Насправді, є ціла печера, присвячена зберіганню речей, і саме там ми з Джозі знаходимося - перебираємо кошик за кошиком очищених, збережених кісток, які тільки й чекають, щоб бути вирізаними у щось корисне. Це трохи моторошно, але після двох років життя з са-кхуї? Я переборола свою гидливість.

Я перебираю жменю ребер, схожих на двісті, коли Джозі зітхає.

- Що це? - питаю я.

- Я сумую за Хейденом, - каже вона, відкидаючи хребець в інший кошик. - Здається, що він щойно повернувся, а тепер знову пішов.

Вона не помиляється - Хейден кілька тижнів був у поході за новими людськими жінками, і я відчуваю докори сумління. Кашол був поруч зі мною весь цей час. Напевно, з мого боку було егоїстично вимагати, щоб він залишився тут, коли всі інші мусять жертвувати.

- Ти можеш піти з ним, - пропоную я. - Ліз ходить на полювання з Раахошем.

- Це я запропонувала. Похмурий тон Джозі розповідає мені, як пройшла ця розмова. - Він хоче, щоб я була в безпеці з дитиною в дорозі.

- Ммм. Ну, це не найгірша ідея. Не те, щоб я думала, що ти поранишся. Я проводжу рукою по довгому, гладкому ребру, обдумуючи, чи не взяти його з собою в печеру. Мені потрібен новий ківш, і з невеликим різьбленням це може добре спрацювати. - Але пройде кілька місяців, і в тебе вичерпається енергія, і ти будеш рада, що ти тут, з усіма нами. До того ж, він, мабуть, зможе зробити більше, не відволікаючись на сторонні справи.

- Він легко відволікається, - мрійливо каже вона.

Це вже наближається до території ТМІ, тож я продовжую копатися у свіжому кошику. Тепер я ношу свій потворний маленький диск на шиї, щоб не загубити

його, і з кожним днем він мені все більше подобається. Я часто торкаюся його, щоб нагадати собі, що Кашол думає про мене. Це допомагає.

- То як так сталося, що Кашол нарешті вирішив вийти на довше полювання? Я думала, що ви домовилися з Векталом абощо.

Невже вона не знала, що Хейден щось сказав? А може, це були лише чутки? У будь-якому випадку, це не має значення. - Настав час. Йому треба було виходити. Полювання буде гарячим і важким до самої зими. Вибач, не зима. Жорстокий сезон. Неважливо.

- Усі так кажуть. Вона підтягує кошик ближче і засовує його між ніг, а потім копає глибше. - Але ти ненавидиш, що він пішов, чи не так? Я бачу.

- Це... важко.

- Чому?

Невинне запитання Джозі мене не дивує. Вона любить поговорити. Насправді, це одна з причин, чому мені так подобається її компанія - вона буде говорити нескінченно, якщо їй дадуть тему, і приємно чути, як хтось інший заповнює порожній простір. Якщо стане надто тихо, я почну сумувати за Кашол ще більше.

- З тієї ж причини, з якої Хейден змушує тебе сидіти біля печери замість того, щоб піти з ним на полювання, я гадаю. Мій кошик виявляється великою невдачею, тож я відтираю руки і відкладаю його вбік. - Я хвилююся.

- Що його поранять? Хейден каже, що Кашол добре полює. Хороший слідопит. Не має шостого чуття, як Рокан, але дуже добре читає сліди. Але я вважаю Хейдена одним з найкращих мисливців, тому можу бути упередженою. Легко бути упередженим, коли ти пов'язаний з таким чудовим хлопцем.

Мої губи сіпаються, коли Джозі знову мрійливо зітхає. Важко повірити, що кілька місяців тому вона проклинала ім'я Хейдена. Але резонанс змінює все. Раніше Кашол був просто... там. У декораціях. Гарний хлопець у морі гарних хлопців, які хотіли знайти собі пару. Він ніколи не залицявся до мене, ніколи не залицявся, але якщо мені потрібна була допомога, він завжди був одним з перших, хто зголошувався. Ось такий він є. Він доброзичливий, щедрий і дуже розумний.

Чудово, тепер мені його не вистачає. Я ігнорую самотній біль, що пронизує мене наскрізь, і піднімаю ще один кошик якомога ближче до свого випнутого живота. Дитина сьогодні незвично активна, постійно стукає і рухається. Я злегка поплескую себе по животу, а потім простягаю руку до кошика.

- Я просто хвилююся, розумієш? Я хвилююся, що... ну, це схоже на те, як ми сюди потрапили. Все було добре і нормально, а потім я прокинулася, і мій світ змінився. Мене викрали прибульці, і все, що було знайоме, відірвали від мене. Я важко ковтаю. - Я... гадаю, я боюся, що це може повторитися. Що мені стане занадто комфортно, занадто добре, а потім все знову полетить під три чорти.

Тому що зараз? Я щасливіша, ніж будь-коли. У мене є найпрекрасніша пара і дитина на підході, і більшість днів я настільки щаслива, що навіть не звертаю уваги на те, що на крижаній планеті немає ні шоколаду, ні туалетного паперу, ні шампуню. Я можу обійтися без них, поки у мене є Кашол і моя дитина.

Якщо я їх втрачу...

Я трясу головою, щоб прогнати темні думки.

- Є успіхи з дисками?

- Nada, amigo.

- Шукай далі. Там є ще кілька кошків у кутку.

- Я цим займуся, - каже вона і підводиться на ноги. - А щодо хвилювання? Смішно, але я більше не хвилююся.

Я перебираю свій кошик без діла.

- Ні?

- Ні. Я думаю, що мене викрали прибульці і кинули через півгалактики, щоб знайти єдину людину, яка ідеально мені підходить, тож тут має бути якийсь генеральний план. Вона починає наспівувати мелодію, а потім робить паузу. - Ми повинні вірити, що найгірше вже позаду, розумієш? Всі грозові хмари залишилися позаду, а попереду лише блакитне небо.

Я посміхаюся, коли чую її слова. Може, вона має рацію. Можливо, з цього моменту на мене чекає тільки хороше. Хіба що... я не зауважую, що небо тут рідко буває блакитним, а найчастіше вкрите сірим зимовим туманом.

Нехай її оптимізму вистачить на нас обох.

КАШОЛ

Стадо двісті мирно пасуться в долині, абсолютно не підозрюючи про мою присутність. Я з підвітряного боку від них, а Хейден неподалік, на виступі. Цього дня він має обтяжливе завдання - натирати шкіру гноєм, щоб замаскувати свій запах, і вони ще не помітили його. Настане моя черга пасти наступне стадо.

Спочатку ми планували йти на полювання окремо, але Хейден не хоче розлучатися зі своєю новою парою. Я теж не хочу бути далеко від Мех-гана, тож ми розробляємо план, як напасти на стадо і принести багато м'яса двісті, не витрачаючи на це багато днів.

Тож ми провели кілька днів, копаючи ями. Багато, багато ям. Довгих ям. Глибокі ями з наконечниками списів, прикріпленими до кілків. Сніг іде нескінченно, і ми витрачаємо по півдня на перекопування наших окопів. Погода погана і тільки погіршується, і якщо це не спрацює, ми проведемо ще більше днів у польових умовах.

Це ризик, але ми готові спробувати.

Поклик косача розтинає повітря, і я дивлюся на Хейдена. Він знову видає дивний, ріжучий звук, притуливши руку до рота. Я киваю і відповідаю тим самим. Пора.

Двісті пасуться далі, не підозрюючи про нашу присутність.

Тоді Хейден видає кривавий крик, зістрибуючи зі свого сідала. Він розмахує списом і з криком кидається до переляканого стада. Вони в паніці кидаються в протилежний бік, до мене.

Я теж стрибаю, кричу і біжу за ними, коли вони знову змінюють напрямок. Тепер стаду нікуди не дітися, окрім як до наших пасток. Вони біжать до ям, невидимі на тлі снігових заметів, і одна з них з ревом падає в яму. Інший падає слідом за ним, і лунає хрускіт кісток. Ще три рази по двоє, але ще кілька двісті потрапляють у пастки, і ми з Хейденом радісно біжимо до них.

- Скільки їх у нас? - запитую я, коли ми зустрічаємося зі списками в руках. Робочий день тільки починається - нам потрібно буде вбити всіх попавшихся в пастку двісті, які не зламали собі шиї. Нам потрібно буде витягнути тушу з ями, перерізати горло, щоб пустити кров, а потім перев'язати її. Наші сани чекають біля сусідньої скелі, і звідти ми переправлятимемо вбитих до схованки.

Потім ми відмиваємося і починаємо все спочатку.

Хейден бурчить, дивлячись уперед.

- Шість, може сім. Мало.

- Є більше часу, - кажу я йому. - І більше стад. Але я задоволений. Це хороша кількість м'яса, а племені потрібно більше.

- І ще більше ям треба викопати, - каже він, а потім простягає руку і маже свою вкриту гноєм руку об мою.

- Наступного разу ти будеш проти вітру.

Я відбігаю від нього, сміючись.

- Все гаразд. Мій Мех-ган тут не для того, щоб відчувати мій сморід. Я можу бути настільки брудним, наскільки захочу, протягом наступних кількох днів.

Хейден мовчить. Втім, це не дивно, і ми обидва беремося до роботи. Через деякий час двісті вбиті і витягнуті з ями, і ми починаємо обробляти сім туш. Одна з них худорлява і не дасть багато їжі, але інші жирні та здорові. Я думаю про мою Мех-ган. Чи знайшла вона маленькі подарунки, які я так старанно ховав для неї? Люди надають великого значення подарункам, і тому я намагався думати про те, що могло б її порадувати

- На що це схоже?

А? Я піднімаю очі від живота двісті, в якому зараз по вуха загрузла, виймаючи потрухи. - А що це таке?

Хейден не дивиться на мене. Він так само зайнятий, але мені цікаво, чи це щось більше.

- Твоя пара, - каже він після довгої паузи. - Комплект. Щось змінилося, коли у неї з'явився живіт?

Ах. Він допитливий. Щойно спарований, я не сумніваюся, що він боїться, що стосунки з Джо-сі пристосуються, і йому не сподобається результат. - Ми не так часто спаровуємося, - кажу я йому.

- Ні? - він піднімає очі, брови зведені докупі.

- Лише тричі на день, - урочисто кажу я. - Може, двічі, якщо мій член втомиться.

Щось хлюпнуло мені на руку. Це кишечник. Заповнений. Огидно. Я піднімаю голову і бачу, що Хейден гарчить на мене.

Я розсміявся.

- Ти занадто серйозний, мій друже.

- А ти забагато жартуєш. Він кидає на мене ще один огидний погляд і повертається до оброблення своєї жертви. - Я просто... зараз все добре. Я не хочу, щоб це змінилося.

- Все змінюється, - обережно кажу я йому, цього разу правдиво. - Все завжди змінюється. Це неминуче. Частина інтенсивності резонансу втрачається, але на зміну їй приходить щось нове. Кращими речами. Я відкидаюся на спину, витираю руки від крові, роблячи коротку паузу. Думки про Мех-ган заповнюють мій розум, і я посміхаюся до себе.

- Я люблю чути сміх моєї пари. Я люблю піклуватися про неї. Я не проти, коли вона втомлена, бо тоді я пригорну її до себе і не відпускати всю ніч. Я живу для того, щоб догодити їй, і коли ти відчуваєш, як твій син б'ється в її животі... Я розводжу руками, безсилий описати цю радість. - Усе на світі досконале.

Його щелепа стискається, і за мить він уривчасто киває.

- Джо-сі хоче багато комплектів. Я... я просто хочу її. Хіба це погано, що мені байдуже до комплектів?

- Відчуєш, - запевняю я його. - Коли ти відчуєш, як він ворухиться в її животі, ти пізнаєш радість.

Він бурчить.

- Я вже знаю радість.

- Більше радості, - виправляю я. - Ти не будеш ревнувати до комплекту, якщо ти про це турбуєшся. У серці твоєї пари знайдеться місце для обох. Знай це. Я знову піднімаю лезо і дивлюся на небо. Воно темнішає з кожною миттю, і я відчуваю, як повітря стає холоднішим.

- Зараз ми повинні турбуватися про її живіт.

Хейден піднімає очі й киває.

- Ми повинні працювати швидше.

Ми ховаємо ОСТАННЮ ОДЯГНЕНУ, обдерту тушу в схованці за мить до того, як погода змінюється на гірше. Однієї миті падає сильний сніг. Наступної - вітер робить моє волосся крижаним, мокрими батогами, які лущаться по шкірі, і я більше не бачу своєї руки перед обличчям.

- До печери, - кричить Хейден. Я ледве чую його через рев вітру. Я вчепився рукою в його рюкзак, щоб утримати його - заради його безпеки, а також моєї власної - і прямую в напрямку мисливської печери. Вона є неподалік, але в бурю її може бути неможливо знайти.

Вітер стає гірко холодним, і я закутуюся в хутряну накидку на плечі та шию. Я уявляю Мех-ган у печері, її тендітне людське тіло рожево-синє від ознобу. Мене немає поруч, щоб закутати її в товстіший хутро чи принести гарячого чаю, коли вона змерзла і занадто розгублена, щоб подбати про себе. Я відчуваю щемливе занепокоєння, що хтось подумає про мою пару і подбає про неї, якщо холод стане надто сильним. Вогонь повинен бути теплим, а люди - захищеними, особливо та мила людина, яка носить мого сина.

Я занурююсь у роздуми і турботу про свою пару, сліпо слідуючи за Хейденом вперед по снігу по коліна, коли вітер раптово стихає. Я піднімаю голову, відсуваючи густе хутро від замерзлої гриви, щоб зрозуміти, що ми в печері мисливця. Я настільки відволікся, що не зрозумів.

Хейден відкидає мою руку і рухається вглиб темної печери.

- Розпалюй вогонь. Я подивлюся, які у нас є припаси.

Пальці намацують замерзлі камені на моїй шії. Там лежить розпалювач Мех-ган. Я можу розпалити вогонь і без нього, але я хочу скористатися ним і бути поруч з нею. Я знімаю з горла намисто Мех-ган і знаходжу в рюкзаку свій комплект для розпалювання вогню. За мить я розпалюю вогонь і починаю підгодовувати його сухим гноєм і пухом, щоб він розгорівся вище.

Хейден з'являється з глибини печери з кістяною тарілкою. Він бурмоче щось про темряву і зачерпує вугілля на тарілці, обережно дмухаючи на нього, щоб воно розгорілося сильніше. Потім він зникає назад у заглиблення печери. Я розпалюю вогонь і встановлюю триногу, щоб розтопити трохи снігу для пиття. Вітер пронизує печеру, і я знаходжу шкіру, якою можна затулити найсильніший сніг. Шкіра відклеюється з одного боку, і я витрачаю кілька хвилин на те, щоб знову натягнути її на важкий кістяний каркас, перш ніж притиснути її до входу в печеру. Він осідає, а потім б'ється, як барабан проти вітру, лясаючи на місці. Я не звертаю уваги на шум і повертаюся до вогнища.

Швидше за все, шторм триватиме до ранку. Після цього ми зможемо вийти і продовжити полювання, якщо хмари розійдуться. Я згадую попередження Рокана про шторми і знову хвилююся за свою пару.

За мить Хейден повертається на передній план печери, але вугілля вже немає. На його місці у нього в'язка припасів - вичинені шкури, в'язка сушених дров і мішечок з чимось схожим на ках, гранульовану м'ясну суміш, якою більшість мисливців харчуються поза печерою. Він кидає все це біля вогнища і кидає на мене кислий погляд. - Схоже, ми проведемо цю ніч разом.

Я не проти компанії. Це допомагає мені відволіктися від моєї пари.

- Тримай свої холодні ноги на своїй половині ліжка сьогодні.

Він кидає на мене дошкульний погляд.

- Єдина людина, яку я хочу бачити в своєму хутрі - це Джо-сі. Залишайся на своєму боці печери.

Я хихикаю. Його надто легко дражнити. - Будемо сподіватися, що твоя Джо-сі і моя Мех-ган в безпеці і в теплі в печерах.

- Якщо ні, то я скручу шию кожному мисливцеві, який був там і не подбав про них. Він хмуриється, дивлячись на вогонь. - І кілька жіночих ший теж.

Я повільно киваю. Я знаю, що плем'я подбає про наші пари. Звісно, що так. Самок плекають і оберігають, а моя обтяжена комплектом; у Хейдена нещодавно з'явилася пара. Їх будуть балувати. Розумом я це розумію, але серце все одно хвилюється.

Хейден дістає свій кістяний ніж і ворухить ним вугілля. - Я відповідаю за це.

- Для вогню?

Він звужує очі на мене.

- За те, що ти тут, а не з Меганом. Я дещо сказав Векталу. Я мав би промовчати. Він сідає навпочіпки, дивлячись на полум'я. - Я просто боюся, що не вистачить їжі, щоб усіх прогодувати, коли настане жорстокий сезон. Якщо вже так холодно...

Він не закінчує своїх слів, а решту домальовує моя уява. Я уявляю високі снігові кучугури, печерне горло племені майже поховане під снігом. Погода буде дуже холодною, а люди не так добре переносять холод, як са-кхуї. Їм знадобляться теплі укутки і вогонь. Моїй Мех-ган знадобиться додаткова їжа, щоб вона могла виробляти молоко для нашого сина.

Мій син. Він скоро прийде.

- Ти мудро вчинив, що сказав, - кажу я Хейдену. - Я не тримаю на тебе зла. Полювання - це частина нашого життя. Моя Мех-ган має зрозуміти, що я не можу бути поруч з нею до кінця своїх днів... Мій рот розпливається в неохочій посмішці. - А я мушу зрозуміти, що не можу бути поруч з нею.

Хейден видає звук згоди. Він знову тикає в вогонь, потім сідає назад, його хвіст трохи легше клацає.

- Твоє дитинча скоро народиться.

- Протягом наступного місяця, - погоджуюся я.

- Рокан каже, що шторм може тривати кілька днів.

Я киваю. Рокан попереджав мене про те ж саме перед від'їздом.

- М'ясо треба вполювати. Вибору немає.

- Немає, - категорично заявляє Хейден. Його погляд зосереджується на мені. - Що ти робитимеш, якщо пропустиш народження свого сина?

- Не пропущу, - кажу я йому, і в моєму голосі звучить рішучість.

- Як ти так впевнений? - він жестом показує на шкіряну ширму, що перекидає вхід. - Це не припиниться найближчим часом.

Він не помиляється. Я підозрюю, що штормитимуть ще багато днів, а потім ми повинні будемо вийти, щоб боротися з негодою і полювати ще більше. Але це мене не турбує, навпаки, я сповнений рішучості.

Нехай гори кинуть на нас весь свій сніг. Нехай двісті біжать до далеких кінців долин. Це не має значення.

Я буду полювати, щоб прогодувати свою пару. І я буду вдома, щоб побачити, як мій син народиться на моїх руках. Я знаю, що це правда.

- Я впевнений, - кажу я Хейдену. - Він не народиться до того, як я повернуся додому.

Він пирхає.

- Одне з почуттів Рокана?

Я хитаю головою. Проста впевненість.

- Є речі, про які я знаю, що вони правдиві. Я знаю, що піде сніг. Я знаю, що два сонця зійдуть на небі і поступляться місцем двом місяцям. Я знаю, що моя

Мех-ган любить мене. І я знаю, що повернуся додому, щоб привести в цей світ свого сина.

Він заочує очі і дістає камінь, щоб нагострити свій кістяний ніж.

- Тоді тобі краще сподіватися, що після шторму полювання буде чудовим.

І знову випав сніг. Кожен клятий день протягом останніх трьох тижнів. Ні легкого снігопаду. Ні веселого дощичку. Ані легенького вітерцю. Нічого. Відколи Кашол покинув печеру, тут суцільна хуртовина.

Звичайно, я хвилююся за нього. Я всього лише людина. Але в печері було так багато роботи, що мене не поглинала самотність. Мій товариш в першу чергу в моїх думках, але гризучий біль від його відсутності терпимий. Я дуже хочу, щоб він повернувся, і я дуже хочу, щоб народилася дитина. Ми вже близько, я це відчуваю. За останні кілька днів мій живіт помітно зменшився, і мені доводиться ходити в туалет кожні п'ять хвилин. Це дратує, але я також схвильована, тому що це означає, що дитина вже близько.

А це означає, що Кашол скоро буде вдома.

Наразі мені достатньо сидіти біля вогнища, обличчям до входу у велику печеру, щоб бачити, коли хтось повернеться, і влаштовуватися на роботу. У мене прокидається гніздовий інстинкт, а це означає, що я хочу зробити мільйон проектів, щоб зробити нашу печеру затишніше, і я залучаю інших, щоб допомогти.

- Що ти робиш? - запитала Стейсі. - Виглядає так, ніби у вас працює конвеєр.

Я відриваю погляд від макраме, над яким працюю. Обручка на моєму пальці ноги - не те, щоб я могла бачити свій палець - і я швидко заплітаю шкіряні смужки. Поруч зі мною Джозі, Клер і Ліз роблять те саме. - Я роблю гамак.

- Що? Чому? - вона кидає на мене спантеличений погляд і сідає з нами, поправляючи свою скриню-папугу, в якій тримає малюка Пейсі.

- Тому що я думаю, що Кашол хотів б таке, - кажу я їй, заплітаючи косу. Стільки всього треба зробити, а часу так мало.

- Вона в'є гніздо, - глузливо шепоче Ліз. - Дитинча скоро з'явиться.

Я стріляю в неї поглядом, мої пальці не зупиняються у своєму нескінченному плетінні. - Дитина ще не прийде. Кашола немає вдома.

- Як скажеш, - солодко відповідає Ліз, а потім кашляє. - Кашляю, кашляю, кашляю.

Джозі хихикає, і я чую здавлений сміх Клер. Я ігнорую їх, так само, як ігнорую біль у спині, що дошкуляв мені цілий день. Дитина має дочекатися своєї черги, а наш син не може народитися, поки його тато не повернеться додому. Тож я вирішила не звертати уваги на те, що мій біль у спині не минає, або на те, що мій живіт був твердим і тугим цілий день.

Кашол повинен бути тут, заради свого сина.

І мені треба швидше попрацювати над цим гамаком. Я заплітаю косу з новою силою, стріляючи в Клер нетерплячим поглядом, коли вона відволікається. Вони сказали, що хочуть допомогти, а не сидіти склавши руки.

Стейсі маневрує папугою на грудях, здригаючись.

- Ріг у цицьку, вибач, - вона знову притискає Пейсі до себе, влаштовуючи його. - Так краще. То ти сьогодні не полюєш на сміття? Вона виглядає розчарованою.

- Не сьогодні, - кажу я їй. - Я зайнята.

- А що було вчорашнім подарунком? - запитує вона, не звертаючи уваги на те, що мені потрібно працювати.

- Пакетик вареного насіння граку, - підхоплює Клер. - Це так мило з його боку зробити це для неї.

- Тим більше причин, щоб зробити для нього гамак, - зазначаю я, впевнено плетучи шкіряні шнури.

Усі в печері стежили за моїми пошуками скарбів. Після того, як я знайшов свій диск, ми з Джозі знайшли на дні одного з кістяних кошиків у сховищі пару різьблених паличок для волосся. Вони були загорнуті в шкіру, прикрашену закарлючками і обсіпану листям, і мені знадобився день чи два, щоб зрозуміти, що це листя з однієї з дорогоцінних рослин Тіффані, які намагалися рости під снігом, що дедалі збільшувався. Через шторми знадобилося кілька днів, щоб погода прояснилася настільки, щоб ми з Джозі і Тіфф змогли пройти двісті футів за межами печери і перевірити, як там рослини. Біля коріння однієї з них була закопана чудова кістяна чашка з рожевим блиском. Фарлі сором'язливо зізналася, що вона зробила її, її брат Пашов виміняв його у неї, а Кашол виміняв у Пашова.

Вона також проговорилося, що всього було шість подарунків, тож я не поспішала відкривати кожен з них. У мене були палички для волосся, дивний диск на намисті, гарна чашка, а потім - новий кістяний ніж, зроблений спеціально для моїх маленьких рученят. Чомусь я цінувала цей ніж найбільше, бо пам'ятала, як знову і знову повторювала Кашолу, що всі наші ножі були зроблені для його рук, а не для моїх.

Після цього я знайшла мішечок з насінням граку, захований у каменярі Харлоу (який тепер не використовувався). Шкура, в яку він був загорнутий, була прикрашена чимось схожим на малюнки тварин. Це означало, що наступний подарунок я знайду або в сховищі для продуктів, або з домашнім улюбленцем Фарлі, Жуйкою, або з чимось іншим, пов'язаним з тваринами. І я шукатиму його... завтра. Можливо. Вдумливість у пошуках скарбів була половиною задоволення, і я не поспішала, щоб вони закінчилися.

Крім того, я хочу закінчити гамак. У мене спазми в животі, і я його постійно натираю. У мене не так багато часу, щоб закінчити, а це великий проект. Я заплітаю швидше, у мене болять пальці.

- Це що, Роканівська фішка? - дражниться Стейсі. - Ти відчуваєш, що твій чоловік скоро повернеться додому?

Я хитаю головою.

- Просто приймаю бажане за дійсне. Я не знаю, коли він повернеться. У мене точно немає шостого чуття, про яке всі жартують, що воно є у Рокана. - Але це треба зробити.

- Куди ти збираєшся покласти гамак? - запитала Стейсі.

- У кутку нашої печери є куточок з виступом, який підійде, - кажу я. Я вже пояснювала це всім іншим в печері, але, агов, що ще один? - Все буде добре.

- Як ти думаєш, що буде наступним подарунком? - запитала Джозі. - І ти коли-небудь дізнаєшся, що це за штука з диском?

Я починаю відповідати, і тут мій живіт стискається, пульсація м'язів сильна і несподівана. Я задихаюся і кидаю шкіряні пасма, які сплітаю разом, кладу руку на округлий живіт.

У печері стає тихо.

- Вже час? - Клер починає зводитися на ноги. - Покликати цілителя?

Я поклала руку на її руку, щоб зупинити її. - Я в порядку. Кашола ще немає вдома.

Я ігнорую тривожний погляд, який вона кидає на Джозі та Ліз. Вони думають, що я божевільна. Але я не божевільна. Я просто вперта і довіряю своїй парі. Він сказав, що повернеться вчасно до пологів. А оскільки його немає, то, мабуть, ще не час. *Хоча було б непогано, щоб це сталося будь-якої миті*, думаю я, коли знову беру до рук свої шкіряні пасма.

КАШОЛ

Я перекидаю рюкзак через плече.

- Я повертаюся до племінної печери.

Хейден кидає на мене стурбований погляд, підкидаючи у вогонь чергову гнойову крихту.

- Ти збожеволів? Шторми не припиняються. Сніг буде таким високим, що накриє ваші роги. Це небезпечно.

Я повільно киваю.

- Я знаю. Але я нутром відчуваю, що Мех-ган скоро народить нашого сина, і я маю бути поруч з нею. Це почуття гризе мене весь останній день, і я не можу залишатися в цій печері, бездіяльним.

Ми тут у пастці довше, ніж мені хотілося б, і кожен день, що минає, наче пісок під шкірою, і я відчуваю, як він натирає мене. Через погоду ми не годуємо плем'я. Ми просто сидимо і чекаємо.

Я втомився чекати. Моя Мех-ган ось-ось має народити, і я буду поруч з нею, що б не сталося.

- Ти дурень, - кисло каже мені Хейден. - Ти застигнеш, як двісті в схованці, і тоді нам доведеться повернути твоє залякле тіло назад до твоєї подруги.

Я посміхаюся, бо навіть коли він розповідає мені ці жахливі речі, він бере свою сумку. - І все ж таки ти поїдеш зі мною?

Він пирхає.

- Ідея замерзнути намертво більш приваблива, ніж залишатися тут у пастці ще кілька днів у смердючих чоботях. Він знімає з гачка свій важкий плащ і накидає його на плечі. - І я теж сумую за своє парою.

Я також підхоплюю свій плащ; останні кілька днів ми були в пастці, і, не маючи чим зайнятися, ми готувалися. Мої леза смертельно гострі, а перев'язь еластична на випадок, якщо мені це знадобиться. Ми взяли шкури, що зберігалися в печері, і зшили з них важкі плащі, щоб прикрити наші легші. Ми обидва зробили снігоступи, тому що сніг глибокий, але ми не могли покинути безпечну маленьку печеру. Припаси в печері мисливця зведені до нуля - паливо майже закінчилося, запаси їжі повністю вичерпані, а хутро ми забрали все. Нам потрібно буде поповнити запаси, коли погода покращиться.

Але зараз? Все, про що я можу думати - це усміхнене обличчя Мех-ган. Потреба бачити її обпікає мене зсередини. Я не можу спати ночами, бо хвилююся за неї. Дні тягнуться нескінченно, бо я хочу бути з нею. Я знаю, що Хеден страждає так само.

Тому, незважаючи на те, що це небезпечно, ми підемо.

Ми збираємо останні запаси і кутаємося у важкі хутра. Снігоступи взуваємо поверх черевиків. Надворі тихо, вітер приглушений шаром снігу, що засипав нашу печеру.

Я кладу руку на шкіру і вагаюся.

Хейден зітхає.

- Я знаю, - кажу я йому. Я дивлюся на нескінченні сніги. Нашу печеру засипало кілька днів тому, і ми прокопали тунель, щоб мати можливість дихати повітрям, але пейзаж буде жорстоким навіть для таких мисливців, як ми. Холод буде небезпечним, сніг приховує багато небезпек. Ми беремо наше життя в свої руки, йдучи звідси.

Але залишитися? З малою їжею і без вогню? Без наших пар? Таке відчуття, що вибору взагалі немає.

Я дивлюся на Хейдена.

- Якщо буде сильний вітер, ми не зможемо говорити. Я щільніше обгортаю хутро навколо тіла. - Може статися що завгодно. Якщо я не повернуся, ти скажеш Мех-ган, що мої останні думки були про неї?

Він дивиться на мене.

- Ти дурень. Я скажу їй це.

Я сміюся, бо мій друг такий самий, незважаючи на небезпеку. Я натягую хутро на голову, щоб утворився капюшон, відсуваю ширму вбік і роблю крок уперед, у сніговий тунель. Там дуже темно. Ми просуваємося вперед, наші кроки сповільнюються, коли ми виходимо з виритого тунелю на змінений ландшафт. Навколо нас - сніг. Нескінченний сніг. Він лежить над усім, вищий за мене, і лише рожеві, кучеряві верхівки дерев видніються над сніговою кучугурою. Холодно, пустельно і нерухомо. Небо залишається затягнуте хмарами, що свідчить про те, що снігу буде ще більше.

Роблю крок уперед, і навіть у снігоступах провалююся. Я перевіряю глибину снігу списом, і він занурюється аж до самого вістря. Повітря здається сухим від пронизливого холоду, і я відчуваю, як у моїх ніздрях утворюється лід. Я щільніше затягую хутро навколо обличчя і знову випробовую списа в іншому місці. Він занурюється так само глибоко.

- Досить валяти дурня, - гарчить Хейден, просуваючись уперед. - Треба пройти якомога далі, поки негода не почалася знову.

Він має рацію. Я думаю про Мех-ган і її бліде обличчя, яке з тривогою спостерігає за входом до печери, чекаючи мого повернення. Думка про неї штовхає мене вперед, і я йду слідом за Хейденом.

Скоро, моя Меган.

МЕГАН

- Боже мій, ти така погана брехуха, - вигукує Джозі, коли я випадково випускаю шкіряні шнурки, які тримаю в руках. - Як довго ти вже переймаєшся?

Я хапаюся за живіт, морщу ніс і дряпаю обличчя, намагаючись не кричати вголос про те, як мені боляче. Здається, все стискається одночасно, і проходить кілька хвилин, поки я пересилю біль, перш ніж я можу говорити. Коли я можу, я спокійно беруся за шнурки знову, починаючи з того місця, де зупинилася. - Ще не час.

- Чувак. Ти здуріла? - голос Джозі підвищується, і її руки лягають на стегна. - Це була справжня сутичка!

- Що? - Тіффані приходить з гарячим чаєм, який вона принесла для мене, з переляканим виразом обличчя. Вона ставить рожеву чашку в межах моєї досяжності від мого маленького хутрянного гніздечка, а потім підходить до вогню, щоб розпалити його вище. - Дитина народжується?

- Так і є, - каже Джозі. - Я піду по Мейлак!

- Неправда, - виправляю я. Ну, гаразд, типу того. - У нас ще багато часу. У мене ще навіть води не відійшли.

- Ну, я не збираюся перевіряти, чи у тебе розширені маткові шляхи, - відповідає Джозі. - Ми подруги, але не настільки близькі. Серйозно, я піду по цілителя.

- Джозі, будь ласка. Я простягаю кільце, яким обплітаю свій гамак зі шкіри та макраме. - Це може почекати, гаразд? Думаю, я б знала, якби моя дитина була на підході. Допоможеш мені закінчити? Я вже так близько. Ще годину-дві плетіння, обіцяю.

Вони з Тіффані мають сумнівний вигляд.

Вони хороші друзі, щоб турбуватися про мене.

- Якщо у мене відійдуть води, ми покличемо цілителя, добре? А зараз я дуже хочу покінчити з цим. Я махаю їй каблучкою, а коли вона не бере, простягаю її Тіффані.

Тіффані зітхає і граціозно складає своє тіло навпроти мого роздутого. - Тоді ще трохи.

Джозі видає обурений звук, але бере каблучку і кидає її на землю. - Гаразд, гаразд.

- Дякую, дівчата. Ми так близькі до завершення.

- Я люблю тебе, Меган, але відчуваю потребу сказати, що ти мене трохи турбуєш, - каже Джозі, тримаючи каблучку і плетені шнури прямо, щоб я могла покласти їх на місце.

- Я знаю. Я працюю швидко, тому що я дуже близька до завершення і хочу, щоб гамак був готовий. Треба заплести багато шнура, але це зайняло мене на останні два дні, і я вдячна за це. Це допомагає мені зосередитися на поточному проєкті, а не на тому, що погода погіршилася, виття і гіркота, або що моєї пари все ще немає вдома, а дитина ось-ось дасть про себе знати.

Я просто... я не можу допустити, щоб дитина народилася без татка, який привітає її на світ. І я не можу перейматися тим, що погода настільки жорстоко холодна, що навіть у печері холоне подих, і навіть самі са-кхуї коментують, що тут незвично холодно.

З Кашолем все буде добре. Він повинен бути в порядку.

ЧЕРЕЗ ТРИ ГОДИНИ я в'яжу фінальні вузли на гамаку, коли в мене відходять води.

- З мене досить, - оголошує Джозі, схоплюючись на ноги. - Я дістану Мейлак.

Мій живіт ще раз сильно і сердито стискається, поглинаючи мій протест. Дитина народжується, а моєї пари немає. Я починаю плакати, бо це все неправильно. Народження моєї дитини має відбуватися не так.

- Заспокойся, заспокойся, люба, - заспокоює Тіффані. Вона бере мене за руку.
- Давай підніmemo тебе на ноги і приведемо до ладу, добре?

- Кашол сказав, що він буде тут, - кажу я між сопінням. - Він обіцяв.

- Я впевнена, що він зараз повертається. Вона розтирає мені спину і допомагає піднятися, а потім знімає з мене кітель. - Давай візьmemo свіжі ковдри і води, щоб ти попила. Майлак вже їде, і ми швидко прийmemo пологи.

Від цього я плачу ще сильніше.

Майлак приїде з Джозі через кілька хвилин, на її ніжному блакитному обличчі сяє усмішка. Її рука лежить на власному округлому животі, і вона пересувається до мене, потираючи мою руку. - Я бачу, наш новий член племені вирішив прибути.

- Але моєї пари тут немає, - зі сльозами на очах кажу я. - Кашол сказав, що повернеться до народження дитини. Він обіцяв.

Її рука з трьома пальцями торкається мого живота, і у відповідь мене розриває ще одна сутичка. - Думаю, твій комплект втомився чекати. Він уже зовсім близько. Твоє тіло готове.

Тіло, можливо, і так, але мій мозок все ще сповнений протесту. Ще одна сутичка, і мене охоплює сильне бажання змиритися з цим.

- Зовсім близько, - знову бурмоче Майлак. - Ходімо. Тіф-Ні, розстели, будь ласка, хутро для пологів у кутку, щоб вона могла присісти навпочіпки.

Я плачу, але дозволяю їй вести мене. Мій розум зосереджений на найгіршому
- Кашол застряг на стежці, поранений і не може повернутися додому. Кашол мертвий і замерз у снігу. Він ніколи не побачить, як народиться його син. Я більше ніколи не зможу потримати його на руках, не почую його безглузких пропозицій щодо імен для дитини. Я просто плачу сильніше, тому що я сумую за ним і так сильно потребую його зараз.

- Я не хочу рости сім'ю без нього, - плачу я, навіть коли Майлак бере мене за руку і веде до свіжого хутра, яке розклала Тіффані. - Я так не можу!

- Можеш, - каже Майлак спокійним голосом.

- З тобою все гаразд, - заспокоює Тіффані. Вираз її обличчя стурбований. - Справді, Меган, все буде добре.

- Це не так!

Майлак проводить рукою по моєму животу, що зводить судомою, і я усвідомлюю, що я гола. Гадаю, це не має значення. Ніщо не має значення, якщо моя пара не повернеться додому. - Пологи у молодих мам завжди дуже драматичні, - каже вона Тіффані. - З нею все гаразд.

- Я тут, придурки, - кажу я, і тут же розридаюся новими сльозами. - Я все чую.

Коли я кидаю на неї сердитий погляд, Джозі притискає хихикання рукою. - Я просто... підніму шкіру конфіденційності. Вона кидається до входу в печеру.

Я присідаю навпочіпки над хутром і стаю навпочіпки, коли сильна рука Майлак обіймає мене за спину.

- Коли ти будеш готова, прилягай, - каже Майлак. Вона знову торкається мого живота, і я відчуваю, як у відповідь гуде мій кхуї. Не як резонанс, а просто у відповідь на цілительку. - Вже майже тут. Ти дуже близько.

- Я не хочу бути близько, - знову схлипую, але ніхто не слухає. Мені потрібена моя пара.

І тут хтось відсуває захисну шкіру над входом до печери. Чергові перейми пронизують мене, і я вказую на них, тому що останнє, чого я хочу, це щоб хтось увірвався, коли я збираюся виштовхнути дитину з мого тіла. - Двері, - задихаюся. - Двері.

Тіффані підхоплюється і підбігає. - Гей, це була клята шкіра приватності...

Фігура робить крок уперед, і це високий са-кхуї, вкритий крижаним хутром. Його обличчя сховане за капюшоном, і коли я дивлюся, одна велика рука тягнеться вгору і вчепилася кігтями в хутро. Хутро замерзає і видає хрусткий звук, коли він відриває його, а потім я бачу прекрасну посмішку моєї пари.

- Кашол! - я задихаюся і намагаюся звестися на ноги, але починаються нові перейми.

- Я тут, - каже він, але в його голосі відчувається втома. Він хитається і робить крок уперед, натягуючи хутро. Лід і сніг падають з його одягу, коли він розгортає шари зі свого великого тіла. - Хейден був прямо за мною...

Джозі верещить і схоплюється на ноги, вибігаючи з печери.

Я намагаюся звестися на ноги, але починаються нові перейми. Уф. Все сильно тисне, і інтенсивна потреба тужитися повертається. Я розриваюся між тим, щоб впасти і потягнутися до своєю пару.

- Залишайся тут, - каже Майлак заспокійливим голосом, стискаючи мою руку. Вона жестом запрошує Кашол підійти до мене. - А ти сідай. Твій комплект майже готовий.

Вираз чистого захоплення на обличчі Кашола змушує мої груди боліти від любові. Мені хочеться посміхатися і сміятися водночас, але дихання перехоплює, і я задихаюся, зосередившись на дитині.

Потім холодні пальці торкаються мого обличчя. Я дивлюся на втомлену посмішку Кашола, який опускається на коліна біля мене. Його рука обіймає мене за талію з протилежного боку від Майлак, а потім вони обидва підтримують мене.

- Я ж казав, що буду тут, - бурмоче він. - Наш син готовий приєднатися до нас.

- Це може бути... дівчинка, - прохрипіла я. Він бере мене за руку, і я міцно стискаю його пальці, коли настає ще одна сутичка. Таке відчуття, що тепер вони всі біжать разом.

Але я помиляюся. Через дві хвилини я народжую найдосконалішого, найкрасивішого хлопчика, який має такий самий відтінок блакитного, як і батько, який першим взяв його на руки в цьому світі.

Я знову починаю плакати, цього разу від щастя. Я хочу потримати дитину, але з'являється послід, і цілителька кладе руки мені на живіт, вмовляючи мій кхуй трохи вгамувати біль. Вона говорить, але я не слухаю. Я зачаровано спостерігаю за виразом чистої радості на обличчі Кашола, який витирає нашого сина м'якою хутряною ганчіркою. Тіффані та Мейлак допомагають мені підвестися з пологових хутряних покривал, у які Кашол згортає послід, щоб потім поховати його - ритуал са-кхуйі. Мене зтягують у нову м'яку туніку, загортають у ковдри в ліжку, а потім поруч зі мною з'являється моя пара з нашим сином.

Я обережно беру дитину на руки. Мої груди протікають, і він починає верещати, але я хочу спершу подивитися на нього.

- Він ідеальний, - каже мені Кашол густим голосом.

Так і є. Від крихітних рогових вузликів на лобі до густої чорної шерсті на голові - він син свого батька. Його широкий ніс і брови з гребенями, його маленький хвіст б'ється об мою руку, коли я підходжу, щоб підтримати його задок. Він зовсім не схожий на людину, і з якоїсь причини я знаходжу це абсолютно чарівним.

- Поглянь, який милий наш син, - дихаю я. Я розгортаю його ковдру, бо хочу побачити його крихітні ніжки. У нього п'ять пальців на ногах, а не чотири, як у його батька - єдина ознака того, що в цій дитині є трохи мене. - Він чудовий.

Кашол киває і просто торкається моєї щоки.

Я піднімаю погляд і бачу, що його очі мокрі від емоцій, і мене знову розпирає від сліз. Чорт, весь цей плач.

Майлак торкається плеча Кашол.

- Я скоро повернуся, щоб зцілити тебе, і ти зможеш завершити ритуал народження. А поки що я мушу перевірити, як там Хейден.

- Зцілити? - запитую я, кидаючи стурбований погляд на Кашола. Як на мене, він виглядає добре. Втоmlений, але добре. - З тобою все гаразд?

- Лише кілька замерзлих пальчиків, - каже він, торкаючись здивованим пальцем обличчя дитини. - Вона скаже моєму кхуйі працювати більше, і все буде добре. Дорога назад була довгою і холодною.

Я відкриваю рот на знак протесту, коли дитина голосно кричить. У відповідь мої груди знову протікають. О, так. Мені треба погодувати мою бідолашну дитину. Я розстібаю шнурки на передній частині туніки і відсуваю шкіру вбік, а потім прикладаю дитину до грудей. Я почуваюся ніяково - я ніколи раніше не годувала грудьми - але його маленька голівка притискається до моїх грудей, а потім він починає смоктати.

Це найкрасивіша річ у світі.

Я торкаюся його пухнастої голови, густе чорне волосся вже пружинить на моїх пальцях, коли висихає. - Нам треба визначитися з ім'ям.

- Ммм. Він торкається щоки дитини, ніби не в змозі відірватися ні на мить. Я знаю, що він відчуває. Я вже відчуваю сильну, задушливу любов до маленького життя в моїх руках.

- Що, жодних пропозицій? - дражню я свого незвично тихого приятеля. - У тебе ж їх до цього часу була купа.

Його рот кривиться в напівпосмішці. - Я не вмію вибрати імена, як ти вже не раз казала. Я хочу, щоб у нього було правильне ім'я. Ти маєш дати йому ім'я, паро.

Оу. Я посміхаюся і розмірковую над іменами, якими ми кидалися, коли були няньками немовлят. Жодне з них, здається, не підходить, коли ми сплющуємо наші імена разом за усталеним звичаєм. Я також не думаю, що людське ім'я підходить для нашого маленького хлопчика, який так явно са-кхуйі.

- Чому б нам не назвати його на честь твого батька?

Повільна посмішка розпливається по обличчю моєї пари. - Мій батько?

Я киваю. Він багато разів розповідав мені про свого батька і про те, як йому його не вистачає. Він виріс лише з батьком - його мати померла під час пологів - і залишився без сім'ї, коли на нього напала хвороба кхуйі. - Чому б і ні?

- Ти... не заперечуєш проти імені? Холвек - не дуже людське ім'я. Він торкається руки дитини, і три мізинці та великий палець змикаються навколо його пальця, міцно стискаючи його.

Це не наймузичніша назва, але зрозуміло, що вона багато значить для моєї пари.

- Я думаю, воно ідеальне.

Його вираз задоволення говорить мені, що це правильний вибір.

Це Малий Холвек.

МАЙЛАК ПОВЕРТАЄТЬСЯ через деякий час і працює над зціленням моєї пари від його незначних болів. Пальці на ногах не такі вже й погані, як вважалося спочатку, і його оголошують достатньо здоровим, щоб піти і закінчити церемонію пологів. Він бере згорток з хутром і зникає з ним, хоча йому явно не хочеться залишати мене і дитину. Я намагаюся не заснути, але коли Холвек дримає, я кладу його в кошик біля ліжка і сама дримаю.

Я прокидаюся через кілька годин і, перевернувшись, бачу Кашола, який сидить біля ліжка, схрестивши ноги. Він знову тримає Холвека на руках, дивлячись вниз з таким задоволенням, що мене переповнює сильна радість від їхнього вигляду.

- Привіт, - шепочу я. - Він голодний?

- Він спить, - визнає Кашол, але поки що не віддає дитину. - Я не міг втриматися, щоб не потримати його ще раз.

Я хихикаю і намагаюся сісти. Все болить і болить, але я не звертаю уваги. Життя зараз здається ідеальним.

- Я так рада, що ти повернувся вчасно.

Він повільно киває і простягає одну руку - дитина притиснута до грудей - щоб знову переплести його пальці з моїми. - Я знав, що потрібен тобі.

- Як шосте чуття Рокана?

Він хитає головою. - Просто передчуття. До того ж, я втомився ділитися хутром з Хейденом.

Тихо хихикаю. - Ділитися хутром?

Він киває і починає розповідати мені про останні кілька тижнів, які він провів на стежці. Очевидно, вони з Хейденом працювали разом, і обидва прагнули повернутися додому.

- На жаль, більшу частину часу ми провели в печері, гарчачи один на одного, поки дув вітер. Він стискає мої пальці і дивиться на Холвека. - Я хотів бути тут, з тобою. Кожен день я боровся за це, знаючи, що ви обидва чекаєте на мене.

- Все було добре, - кажу я, дивуючись усвідомленню того, що насправді це було не так боляче, як я боялася. - Я була зайнята. Я зробила тобі гамак.

- Ха-моук? Що це таке?

- Це слінг, який відриває тебе від землі для сну. Це зручно. Я покажу тобі пізніше.

- Ще один людський звичай? Він виглядає розваженим. - Що далі? Купатимуся стоячи?

Взагалі-то...

Малюк прокидається, і я автоматично тягнуся до нього. Кашол передає його мені і притискається до мого боку, а я знову починаю годувати Холвека. Я кладу голову на плече Кашола, і мене охоплює хвиля цілковитого задоволення. - Я забувла подякувати тобі, - бурмочу я. - За пошуки скарбів. Це було так турботливо з твого боку.

Він хихикає і тулиться до моєї шиї. - Я хотів дати тобі щось, на що ти могла б з нетерпінням чекати, поки мене не буде поруч, щоб скрасити твій день.

Я посміхаюся.

- Ти знайшов. Хоча я не дуже добре вмію шукати скарби. Останній я так і не знайшла.

- Ні? Це тут. - він перехиляється через край ліжка.

Спантеличена, я дивлюся, як він витягує щось з-під в'язок шкіряної оббивки та товстого хутра, що утворюють гніздо нашого ліжка. - Що тут?

- Останній подарунок. Він дістає загорнутий у шкіру пакунок, вкритий новими жакливими каракулями, і простягає його мені.

- Ти відкрий, - тихо кажу я, показуючи на дитину.

Він так і робить, і за мить шкіра розкривається, відкриваючи більше дивних дисків з отворами. Кілька, насправді.

- Що це? - вигукую я. - Я намагався з'ясувати це кілька днів.

Кашол виглядає здивованим. - Це в'язні. Як ти мені і казав.

- *Мані*?

- *Махні*? Коли я продовжую виглядати спантеличеною, він хитає головою.

- Ти казала мені, що люди використовують *конс* і *мані*, щоб надати цінності речам. Що ви використовуєте їх замість бартеру.

Ох.

- Монети, зрозуміла я. - Гроші. Я дивлюся на диски, і вони здаються мені трохи дивними, але, гадаю, для хлопця, який навіть не знав, що таке стрілка, це досить непогане наближення. - Чому ти даєш мені гроші?

- Щоб показати, як багато ти для мене значиш. Він бере одну з них і кладе мені на коліна, потім робить те саме з наступною.

- Ти казала, що у твоєму світі речі цінні, якщо вони коштують багато *мані*. Ти - це те, що я люблю найбільше в цьому світі, тому я хотів подарувати тобі *мані*, щоб показати це.

Він... намагається сказати мені, що я для нього безцінна? Я раптом полюбила кожну потворну монету і кожну незграбну карлючку на них.

- Ти наймиліший, - кажу я йому голосом, переповненим емоціями.

Кашол хитає головою.

- Я просто саmecь, відданий своїй парі. Його рука опускається до крихітної голівки Холвека. - А тепер його дитині.

Він досконалість, моя пара. Я дивлюся на нього з обожнюванням. Звичайно, він іноді буває дурнуватий, відволікається, і, можливо, йому доведеться іноді відлучатися на кілька тижнів, щоб пополювати. Але він милий, він змушує мене посміхатися, і мені байдуже, наскільки холодна і пустельна ця планета...

Немає місця, де б я хотіла бути і де може бути краще.